

тобі весною стегна загортаю. вже й слів не стає,
аби ревніше помолитись до чудної зелені
пшениці. твою шкіру, імена твої усі люблю,
як тільки сонце розпинається на бляклих кольорах —
увечері.

а вранці начеб в'ється запах опійної кави серед нас,
коли торкаюся твоїх грудей спросоння теплим язиком.
тоді —
віддай хоч тінь мого сумління !

бо в серці в'яне ніби витятий
з газети паперовий чорнокрилий птах —
як тільки дотикаєшся ледь-ледь мене
отим вже не значним
для тебе
спомином
про нас.

Збірка « [Нічні перекази](#) ».